

תפ"ח 14854/03/15 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 14854-03-15 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני הרכב כב' השופטים:

רון סוקול [אב"ד]

אמיר טובי

תמר ש' נתנאל

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י פרקליטות מחוז חיפה (פלילי)

נגד

הנאשם

פלוני

ע"י ב"כ עוה"ד לימור יצחק ועוה"ד משה טברו (סנגוריה ציבורית)

גזר דין

הדיון התקיים בדלתיים סגורות. אין לפרסם את שמות המתלוננות או הנאשם או כל פרט מזהה אחר שלהן.

1. הנאשם, גבר כבן 63, הורשע בהכרעת דין מפורטת מיום 14.11.16 בביצוע עבירות מין מרובות בשתי קבוצות של נערות. עם הרשעתו, ולאחר שנשמעו טיעוני הצדדים, נדרשים אנו כעת לגזור את עונשו.

ההרשעה

2. בין הנאשם, יליד 1954, לבין שתי קבוצות של נערות בגילאי 14-17 נרקמו קשרי ידידות, במסגרתם בילה הנאשם עם הנערות, הסיען לבית הספר ולחברים, הזמין עבורם אוכל במסעדות ואף אירח אותן בביתו. בהכרעת דינו קבענו כי הנאשם ניצל את קשריו אלו עם הנערות וביצע במספר מתלוננות עבירות מין הכוללות אינוס, מעשים מגונים, הטרדה מינית ותקיפה.

כתב האישום אשר הוגש כנגד הנאשם ייחס לו שישה אישומים של ביצוע עבירות מין ב-6 מתלוננות שונות. לאחר שמיעת הראיות קבענו כי הנאשם ביצע עבירות בכל ששת המתלוננות, אולם זיכינו אותו ממספר עבירות שיוחסו לו. להלן נפרט את העבירות בהן הורשע הנאשם בכל אחד מהאישומים, אולם תחילה נחזור על התיאור הכללי של יחסי הנאשם והנערות.

3. כמפורט בכתב האישום, התברר כי בין הנאשם לבין הגב' מ', צעירה כבת 26, נרקמה מערכת יחסים שנמשכה על פני מספר חודשים. במהלך אותה תקופה התוודע הנאשם לקרובי משפחתה של מ' ובהם ש' ובנותיה, א' וה'. גם לאחר ניתוק הקשר בין הנאשם למ', המשיך הנאשם לשמור על קשרי ידידות עם ש' ב' ובנותיה.

הנאשם נהג להיפגש גם עם בנותיה של ש', א' שהייתה כבת 14 וה' שהיתה כבת 16, הסיען ברכבו, אירח אותן בביתו ובילה איתן ועם חברותיהן. כך הכיר הנאשם גם את א'.ר, חברתה של א'.

באותה תקופה נהג הנאשם לבלות גם על הטיילת שלחוף ימה של XX. שם פגש הנאשם נערות נוספות ובהן נ', ש'.ש', ד' וח'. גם עם קבוצת נערות זו התרועע הנאשם ומעת לעת נהג להסיען, לבלות איתן ולארח אותן בביתו.

האישומים הראשון והשני

4. האישומים הראשון והשני בהם הורשע הנאשם עוסקים ביחסיו של הנאשם עם ח', ילידת 1997. בהכרעת הדין קבענו כי בשלוש הזדמנויות שונות, עת ביקרה ח' בביתו של הנאשם, השכיב הנאשם את ח' על מיטת השינה בחדרו כשפניה כלפי מטה, פשט את מכנסיה ותחתוניה, הוריד את מכנסיו ונשכב מעליה. לאחר מכן שפשף הנאשם את איבר מינו באחוריה של ח' עד שהגיע לפורקנו.

עוד קבענו כי במספר הזדמנויות הציע הנאשם לח' לקיים עימו יחסי מין, לשפשף את איבר מינו ולמצוץ אותו, לרבות עבור תשלום.

מצאנו כי באחד הימים, במהלך נסיעה ברכב, היכה הנאשם את ח' עם אגרופו בראשה, לקח ממנה את מכשיר

הטלפון שלה והשליכו, עד שנשבר. לאחר שח' אספה את המכשיר, משך אותו הנאשם מתוך ידה עד שח' נפצעה ונחתכה.

5. בגין מעשיו אלו הרשענו את הנאשם בעבירות כדלקמן:

(א) מעשה מגונה תוך שימוש בכוח - שלוש עבירות לפי סעיף 348(ג1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

(ב) הטרדה מינית - עבירה לפי סעיף 3(א)3(א) וסעיף 5(א) לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998.

(ג) תקיפה סתם, עבירה לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

(ד) תקיפת קטין, עבירה לפי סעיף 368ב(א) רישא לחוק העונשין.

(ה) היזק בזדון, עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

האישום השלישי

6. האישום השלישי בו הורשע הנאשם עוסק ביחסיו עם ש.ש', ילידת 1997. בהכרעת הדין קבענו כי במספר הזדמנויות עת נסעה ש.ש' עם הנאשם ברכבו, הניח הנאשם את כף ידו על ירכיה של ש.ש', וליטף את הירך עד שהגיע קרוב לאיבר מינה. באחת ההזדמנויות עצר הנאשם את הרכב וכאשר הייתה ש.ש' מחוץ לרכב, ניסה לפשוט את מכנסיה. עוד קבענו כי הנאשם הכניס את ידו לתוך מכנסיה של ש.ש'. עוד קבענו כי באחד הימים עת ישבה ש.ש' על ספסל, ניגש אליה הנאשם וחיבק אותה חיבוק מגונה. בשל כל אלו הרשענו את הנאשם בביצוע עבירה אחת של מעשה מגונה תוך שימוש בכוח, עבירה לפי סעיף 348(ג1) לחוק העונשין וכן מספר עבירות של מעשה מגונה לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין.

האישום הרביעי

7. האישום הרביעי עוסק ביחסיו של הנאשם עם ד', ילידת 1999. בהכרעת הדין קבענו כי במהלך נסיעה ברכב, עת ישבה ד' לצד הנאשם, הניח הנאשם את כף ידו על ירכיה, ליטף את הירך בחלק הפנימי קרוב לאיבר מינה. עוד מצאנו, כי באחד מביקוריה של ד' בביתו של הנאשם, אחז הנאשם בכוח בפניה ונישק אותה בניגוד לרצונה.

בשל מעשים אלו הורשע הנאשם בעבירה של מעשה מגונה בכוח, עבירה לפי סעיף 348(ג1) לחוק העונשין ומעשה מגונה, עבירה לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין.

האישום החמישי

8. האישום החמישי עוסק ביחסיו של הנאשם עם ה', ילידת 1999. בהכרעת הדין קבענו כי באחד מביקוריה של ה' בבית הנאשם ביקש ממנה הנאשם להיכנס עמו לחדר השינה. שם הוריד את חולצתו, נשכב על המיטה וביקש מה' לעסותו. משסירבה, משך אותה למיטה, השכיב אותה ולמרות התנגדותה אחז בצווארה עד שנמלטה מהחדר. עוד קבענו כי בשתי הזדמנויות בעת שהסיע את ה' ברכבו הניח הנאשם את כף ידו על ירכיה והחל ללטפה לכיוון איבה מינה.

מצאנו כי באחד הימים בהם שהתה ה' בבית הנאשם, הוא ניסה לפתוח את רוכסן הג'קט שלה. ה' סירבה והנאשם משך אותה אליו והניח את ידו על החזה שלה. בהמשך הצמיד אותה בכוח וניסה לנשקה. הנאשם גם הציע לה' 1,000 ₪ אם תסכים לקיים יחסי מין איתו.

בשל מעשים אלו הורשע הנאשם בשתי עבירות של מעשה מגונה בכוח, עבירות לפי סעיף 348(ג1) לחוק העונשין ושלוש עבירות של מעשה מגונה, עבירות לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין.

האישום השישי

9. באישום השישי יוחסו לנאשם עבירות כלפי שתי מתלוננות, א' וא'. ה' העבירות שבוצעו בא' היו החמורות ביותר. בהכרעת הדין קבענו כי בעת שא' וא'. ר' ביקרו את הנאשם בביתו, קרא הנאשם לא' להיכנס לחדרו, שם השכיב אותה הנאשם על המיטה תוך שהוא אחז בצווארה ומונע ממנה להתנגד. הנאשם אחז בא' בניגוד לרצונה, הפשיל את מכנסיה והחדיר את אצבעותיו לאיבר מינה. בהמשך ולמרות התנגדותה החדיר הנאשם את איבר מינו לאיבר מינה של א' עד שהגיע לפורקנו.

בהכרעת הדין קבענו כי מדובר בעבירה אחת מרובת פריטים, ועל כן הרשענו את הנאשם בעבירה אחת של אינוס, עבירה לפי סעיף 345(ב1) ביחד עם סעיף 345(א1) לחוק העונשין.

10. עוד קבענו כי במספר הזדמנויות בעת שהנאשם הסיע את א' ברכבו, הוא הניח את כף ידו על ירכיה וליטף אותה עד לקרבת איבר מינה ואף הכניס את ידיו למכנסיה. בגין מעשים אלו הורשע הנאשם במספר עבירות של מעשה מגונה, עבירות לפי סעיף 348(ב) בנסיבות של סעיף 345(ב1), 345(א1) לחוק העונשין.

כן קבענו כי הנאשם תקף את א' בעת שהגיעו לביתו ולאחר שסירבה להביא את המפתחות מהרכב. בגין זאת הורשע הנאשם בעבירת תקיפה, עבירה לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

11. בהכרעת הדין קבענו גם כי במספר הזדמנויות ביקש הנאשם מא'. ר' לנשקו. כאשר סירבה נישק אותה בכוח על פיה. עוד מצאנו כי באחד הימים כאשר א'. ר' שהתה בביתו משך אותה הנאשם לחדר השינה והשכיבה על המיטה, שם ניסה לנשקה בכוח על פיה ולהוריד את מכנסיה, אולם א'. ר' התנגדה ויצאה מהחדר. עוד קבענו כי הנאשם הציע לא'. ר' הצעות מגונות ובין היתר ביקש ממנה למצוץ לו.

בשל אלו הורשע הנאשם בעבירה של מעשה מגונה, עבירה לפי סעיף 348(ב)(1) ו-345(א)(1) לחוק העונשין, ובעבירה של הטרדה מינית, עבירה לפי סעיף 3(א)(5) לחוק למניעת הטרדה מינית.

12. בסך הכל הורשע הנאשם בעבירות כדלקמן:

באישום הראשון

עבירה של מעשה מגונה תוך שימוש בכוח, עבירה לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

באישום השני

א. מעשה מגונה תוך שימוש בכוח, עבירה לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (שתי עבירות).

ב. הטרדה מינית, עבירה לפי סעיף 3(א)(3) וסעיף 5(א) לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח - 1998.

ג. תקיפה סתם, עבירה לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

ד. תקיפת קטין, עבירה לפי סעיף 368ב(א) רישא לחוק העונשין.

ה. היזק בזדון, עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

באישום השלישי

א. מעשה מגונה תוך שימוש בכוח, עבירה לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין.

ב. מעשה מגונה, עבירה לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין (מספר עבירות).

באישום הרביעי

א. מעשה מגונה תוך שימוש בכוח, עבירה לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין.

ב. מעשה מגונה, עבירה לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין.

באישום החמישי

א. מעשה מגונה תוך שימוש בכוח, עבירה לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין (שתי עבירות).

ב. מעשה מגונה, עבירה לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין (שלוש עבירות).

באישום השישי

א. אינוס בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 345(ב)(1) ביחד עם סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין- עבירה רבת פריטים. בשים לב לקביעה כי עבירת האינוס באישום השישי היא עבירה רבת פריטים, אין להרשיעו בעבירת אינוס נוספת.

ב. מעשה מגונה, עבירה לפי סעיף 348(ב) בנסיבות של סעיף 345(ב)(1) ו- 345(א)(1) לחוק העונשין - מספר מקרים.

ג. תקיפה סתם, עבירה לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

ד. הטרדה מינית, עבירה לפי סעיף 3(א)(5) וסעיף 5(א) לחוק למניעת הטרדה מינית.

על הנאשם

13. הנאשם הוא כאמור יליד 1954, והיה כבן 61-62 בעת ביצוע המעשים בהם הורשע. הנאשם גרוש, מתגורר בXX עם בנו הבכור בן 22 ומתקיים מקצבת ביטוח לאומי. מעיון בתדפיס המרשם הפלילי מתברר כי לנאשם הרשעות קודמות רבות, כ-29 הרשעות, רובן בעבירות רכוש ועבירות מירמה. כן מתברר כי לנאשם הרשעה אחת משנת 1973 בעבירה של מעשה מגונה בקטין והרשעה משנת 1996 בעבירות של מעשה מגונה, שידול קטינה למעשה זנות, קבלת אתנן וסרסור נגד קטינה. הנאשם גם ריצה במהלך השנים עונשי מאסר, לרבות בסמוך ולפני תחילת המעשים מושא תיק זה. עונש מאסר נוסף של 12 חודשים נגזר על הנאשם בחודש 05/15, אותו הוא ריצה במקביל לניהול ההליכים בתיק.

14. בגדרן של הראיות לעונש הובאו בפנינו עדויות שונות ובהן עדותם של א-א וא-א, אשר סיפרו על טוב לבו של הנאשם ועל נכונותו לעזור ולסייע לאנשים במצוקה. עדויות דומות נשמעו גם במהלך הראיות בתיק, לרבות עדותה של ש' ב', אמן של המתלוננות ה' וא', אשר סיפרה אף היא כיצד נהג הנאשם לסייע לה, לעזור לה בקניות, בהסעות וכדומה.

תסקירי קרבן

15. לבקשת המאשימה הורינו לקצין המבחן לערוך תסקירי נפגעות עבירה לה' וא' ב'. בתסקיר מיום 23.1.17 פירטה קצינת המבחן את מצבן המשפחתי של המתלוננות ואת השפעת מעשי הנאשם וההליכים המשפטיים על המשפחה כולה. בין היתר צוין, כי אמן של המתלוננות, ש' ב', סובלת מבעיות רפואיות ונפשיות שונות. בעקבות חשיפת מעשי הנאשם וההליכים המשפטיים, התדרדר מצבה הבריאותי של ש' וחלה החמרה במצבה.

קצינת המבחן מתארת את מצבן של א' וה' ומגיעה למסקנה כי נותרו פגועות נפשית בעקבות מעשי הנאשם. לדבריה, שתיהן גדלו במשפחה מורכבת, הוריהן התגרשו והן חסרו דמות הורית שתשמש עבורן עוגן ותש'ש' בהן בטחון. הנאשם, כך מתואר, נכנס לחלל זה, נטע בהן תחושת בטחון, סייע ועזר, עד שלבסוף ניצל יחסים אלו וביצע את העבירות במתלוננות.

16. קצינת המבחן מתארת את הפגיעה במתלוננות ואת ניסיונות ההדחקה שלהן. כן מתארת היא כי המתלוננות חוות חשדנות כלפי עולם המבוגרים. קצינת המבחן מתארת פגיעה ביכולתן של השתיים ליצור קשרים וליצור מערכות יחסים נורמטיביות עם בני המין השני. עוד מתוארת הסתגרות במשפחה, פגיעה בלימודים, ביכולת הריכוז ושינויים בהתנהגות.

א' כיום היא תלמידה בכיתה י"א, אולם בפועל כמעט ואינה יוצאת מהבית ויושבת שעות רבות בביתה מול מסך הטלוויזיה. ה' סיימה את לימודיה וכיום היא משרתת בצבא. עם זאת, נטען כי בעקבות האירוע חלה נסיגה בהישגיה הלימודיים באז בה למדה והיא נאלצה לעבור לבית ספר אחר.

קצינת המבחן הדגישה כי הפגיעה הקשה בא' ובה' נובעת גם מהמשבר אותו חוותה האם ש' בעקבות גילוי המעשים. קצינת המבחן סבורה כי שלושתן יזדקקו להליך טיפולי ארוך טווח. עוד ציינה כי ענישתו של הנאשם עשויה לסייע להן ולסגור עבורן את מעגל הפגיעה.

הטיעונים לעונש

17. באת כוח המאשימה מבקשת, בהתאם להוראות תיקון 113 לחוק העונשין, כי בית המשפט יקבע מתחמי ענישה נפרדים לגבי כל אחד מהאישומים בהם הורשע הנאשם. עם זאת היא מסכימה כי יש לראות בכל המעשים שבוצעו בח', מושאי האישומים הראשון והשני, כאירוע אחד.

באת כוח המאשימה טוענת כי נסיבות ביצוע העבירות, גילן של המתלוננות, ריבוי המעשים, ניצולן של הנערות ושאר הנסיבות, מחייבים קביעת מתחמי ענישה מחמירים. כן עותרת היא להטיל על הנאשם לפצות את המתלוננות בפיצוי הולם, שיאפשר להן להשתקם.

18. באי כוח הנאשם טוענים כי אין מקום להחמיר עם הנאשם. לטענתם, יש להתחשב בגזירת הדין בכך שהמתלוננות שבו וחזרו לבית הנאשם, המשיכו לשמור עמו על קשר, וכי לא כולן ייחסו למעשים אלו חשיבות רבה. באי כוח הנאשם הפנו את תשומת הלב לכך שחלק מהמתלוננות לא יזמו כל פניה למשטרה ולא ביקשו להתלונן. לפיכך, כן נטען על ידם, נסיבות העבירות אינן כה חמורות כנטען על ידי המאשימה. עוד טענו כי אין להחמיר עם הנאשם רק בשל כך שכפר בביצוע מרבית המעשים המיוחסים לו.

19. עוד נטען על ידי הסנגורים כי בבוא בית המשפט לגזור את דינו של הנאשם, עליו להתחשב גם בנסיבות שאינן

קשורות בביצוע העבירה. על כן הדגישו את טוב ליבו של הנאשם, את נכונותו לעזור לאנשים, לרבות למתלוננות ולמשפחותיהן. לבסוף טענו כי הנאשם מתקיים מקצבת ביטוח לאומי ואין ביכולתו לשאת בתשלום פיצויים למתלוננות.

באי כוח הנאשם התייחסו גם לתסקירי נפגעות העבירה שהוגשו בעניין א' וה' וציינו כי ש', ה' וא' לא מסרו בעדותן בבית המשפט מאום על השלכות מעשי הנאשם עליהן. עוד ציינו כי אין כל בסיס לטענות בדבר הקשר הסיבתי בין מעשי הנאשם למצבן של המתלוננות. התסקיר מבוסס בעיקר על דבריה של האם ש', הסובלת מבעיות גופניות ונפשיות רבות, ללא כל קשר למעשי הנאשם. מצבה הבריאותי והנפשי הקשה אינו קשור לחשיפת האירועים אלא נובע ממצב קודם, שכן גם בעבר ולפני האירועים סבלה מבעיות נפשיות ואף אושפזה בבתי חולים.

20. הנאשם בדבריו לבית המשפט אמר כי ייתכן ועשה טעויות בהתנהגותו וביחסיו עם המתלוננות, אולם הדגיש כי לא ביצע את מעשה האינסוס המיוחס לו באישום השישי. עוד אמר כי לא התכוון לפגוע באף אחת מהמתלוננות וכי הוא מתחרט על מעשיו.

דין והכרעה

21. ענישתו של כל נאשם, היא מהקשים בתפקידיו של שופט ומחייבת שקילת שיקולים רבים ומגוונים ועריכת איזון ביניהם. היטיב להסביר זאת כב' השופט א' ברק בע"פ 212/79 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(2) 421, 434 (1979), באמרו:

המשפט הפלילי מגדיר התנהגות אסורה וקובע את הסנקציה שבצדה. מטרתה של הסנקציה היא להבטיח את קיומה של הנורמה, ולהביא לידי כך שההתנהגות אשר אותה מבקשים למנוע אכן תימנע. בדרך כלל קובע המחוקק סנקציה מקסימלית, ומעניק שיקול דעת לשופט לקבוע את הסנקציה הספציפית אשר הנאשם האינדיבידואלי צריך לשאת בה. הפעלתו של שיקול דעת זה הוא אחד מתפקידיו האחראיים והקשים ביותר של השופט. הפעלתו של שיקול הדעת מכוונת תמיד לענין אינדיבידואלי - ובכך, בין השאר, נבדל השופט מהמחוקק - אך השיקולים אותם רשאי וחיוב השופט לשקול הם רבים ומגוונים, והם כוללים בחובם הן שיקולים כלליים והן שיקולים שהם אינדיבידואליים לנאשם העומד לדיון. מקובל לציין, בין מכלול השיקולים שיש לקחתם בחשבון, את שיקולי ההרתעה הכללית וההרתעה האינדיבידואלית, את שיקולי המניעה והתגמול, ואת השיקולה שיקומי. כל אחד מאלה הוא שיקול לגיטימי. אלה שיקולים העומדים ביסוד מעשה החקיקה הקובע את העבירה והעונש שבצדה, ועל כן זה אף שיקול העומד ביסוד מעשה הענישה הבא להוציא את דבר החקיקה מהכוח אל הפועל. ביסוד הענישה אינו עומד שיקול אחד ויחיד, אלא מכלול של שיקולים. במלאכת הענישה בכל מקרה ומקרה חייב השופט למצוא את המשקל הראוי שיש להעניק לכל אחד מהשיקולים הנזכרים, תוך שהוא מודע לכך כי לעיתים קרובות שיקול אחד בא על חשבוננו של שיקול אחר. מכאן, שהעונש אשר מוטל בסופו שלד בר על הנאשם, אינו אלא תוצאה "משוקללת" - אם תרצה פש'ש' - של השיקולים השונים שיש להביאם בחשבון. מלאכת "שקלול" זו אינה מלאכה מדעית, אך היא אף אינה מלאכה שרירותית. היא ענין שבשיקול דעת, הנעשה על רקע הכללי והאינדיבידואלי, במסגרת המדיניות העונשית הכללית כפי שהיא מתבצעת על-ידי בתי-המשפט.

כדי להקל במעט את מלאכתו של השופט ולסייע בהבניית שיקול הדעת בענישה, נחקק בשנת 2012 תיקון מס' 113 לחוק העונשין. תכלית התיקון הייתה להתוות בפני השופט את מסלול הענישה, לכוון אותו לשיקולים הרלוונטיים, לסייע בקביעת משקלו של כל שיקול ועריכת האיזון בין השיקולים ולנסות ולסייע בצמצום פערי הענישה ולקדם שוויון בענישה (ראו ע"פ 1323/13 חסן נ' מדינת ישראל (5.6.2013); ע"פ 512/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (4.12.2013); ע"פ 5725/15 פלוני נגד מדינת ישראל (4.8.2016); י' ואקי י' רבין "הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה: תמונת מצב והרהורים על העתיד לבוא" הפרקליט נב 413, 467-468 (תשע"ד)).

22. הליך גזירת הדין לאור תיקון 113 מורכב ממספר שלבים אותם על בית המשפט לעבור עד ההכרעה בעונשו של הנאשם; תחילה בוחן בית המשפט האם בפניו אירוע אחד או מספר אירועים במובן סעיף 40יג' לחוק העונשין; לאחר מכן על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם לכל אירוע בו הורשע הנאשם. מתחם זה ייקבע על פי "עיקרון ההלימה", דהיינו "קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו" (סעיף 40ב' לחוק העונשין). במסגרת זו יתחשב בית המשפט בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה - כדוגמת הנזק שנגרם ושהיה יכול להיגרם כתוצאה מהעבירה, במידת התכנון שקדמה למעשה, במידת הפסול שבמעשה ושאר השיקולים כמפורט בסעיף 40ט' לחוק; משקבע בית המשפט את מתחם העונש ההולם, עליו לבחון האם ישנן נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה המצדיקות סטייה מהמתחם, בין סטייה לקולא מטעמי שיקום (סעיף 40ד' לחוק) ובין סטייה לחומרה מטעמי הגנה על שלום הציבור (סעיף 40ה' לחוק); אם מצא בית המשפט כי אין מקום לסטות מהמתחם, יקבע את העונש בתוך המתחם. לשם כך יתחשב בשיקולי הרתעה (סעיפים 40ו' ו-40ז' לחוק) ובנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כגון הנזק שנגרם לנאשם ולמשפחתו כתוצאה מן ההרשעה, עברו הפלילי או העדרו, נסיבות חייו של הנאשם, נטילת אחריות על ידו וכדומה (סעיף 40יא' לחוק).

23. קביעת מתחם העונש ההולם תעשה, על פי האמור בסעיף 40ג(א) לחוק, בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בהם, בשים לב למדיניות הענישה הנהוגה ולנסיבות ביצוע העבירה.

קביעת מתחם עונש הולם, המתחשב בנסיבות ביצוע העבירה, הביאה את בתי המשפט לקבוע מנעד רחב מאוד של מתחמי ענישה בעבירות שונות. הדבר בולט במיוחד בקביעת מתחמי ענישה בעבירות מין שנסיבותיהן עשויות להיות רבות ומגוונות. כך בע"פ 4583/13 סג' נ' מדינת ישראל, פסקה 54 (21.9.2015), אומר בית המשפט כי "[...] כידוע מנעד הענישה בתחום עבירות המין בקטינים הינו רחב, והדבר תלוי, בין היתר, בנסיבות ביצוע העבירות, במידת הפגיעה בקורבן העבירה, ובנסיבותיו האישיות של הנאשם" (ראו גם ע"פ 1605/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 21 (27.8.2014); ע"פ 7661/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (4.1.2016)).

24. עם זאת ועל אף קיומו של מנעד רחב למתחמי העונש ההולמים בגין ביצוע עבירות מין, חזרו בתי המשפט והדגישו כי יש לראות עבירות מין ככלל, ועבירות מין בקטינים בפרט, בחומרה רבה. בע"פ 9994/07 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (11.8.2008) אומר בית המשפט:

על חומרתם הרבה של מעשי מין המתבצעים בזולת בהעדר הסכמה מרצון אין צורך להכביר מילים. הפסיקה השיפוטית ביחס לעבריינות הפלילית בתחום זה מוליכה מזה שנים קו בולט של החמרה בדין הן בהיבט הגמול והן בהיבט ההרתעה. הניצול המיני של הזולת בדרך של כפייה, או תוך אי התחשבות בהעדר הסכמה הוא אחת התופעות הקשות והפוגעניות ביותר בביטחון הגופני והנפשי של הפרט, ובשלום הציבור ככלל. הפגיעה המינית העבריינית פולשת לגופו ולנפשו של הקרבן, והורסת בו חלקה טובה. היא מבזה את עצמיותו, ופוגעת באינטימיות ובאוטונומיה המקודשת של גופו. היא משקפת את השתלטות החזק והברוטאלי על החלש וחסר האונים. היא מצריכה התערבות ממשית של מערכות החוק והמשפט כדי להגן על קרבנות עבריינות המין בפועל ובפוטנציה.

בע"פ 4890/01 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(1) 594, 605 (2001) אומר בית המשפט:

בשנים האחרונות נזקק המחוקק בישראל לשינויים חקיקתיים בעבירות המין יותר מאשר בכל העבירות הפליליות האחרות. מגמתם העיקרית של שינויים אלה מבטאת את הנטייה להחמרה משמעותית במידת העונש המרבי שנקבע לעבירות הללו. יתרה מזאת, המחוקק קבע עונשי מינימום בגין עבירות מין, עונשים המבטאים את הגישה כי יש להתייחס לעבירות מין כאל קטגוריה מיוחדת של עבירות חמורות.

(ראו גם ע"פ 6690/07 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (10.3.2008); ע"פ 2485/00 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(2) 918, 932 (2001); ע"פ 6662/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (2.3.2015)).

25. גם במקרה הנוכחי הציגו בפנינו באי כוח הצדדים דוגמאות לפסקי דין שדנו בעבירות מין שונות וקבעו מתחמי ענישה שונים ומגוונים. הבדלי נסיבות, הבדלי גיל, השפעה על הקורבן, הבדלים בקשר בין הנאשמים לקורבנות ועוד, נכללו בין שיקולי הענישה והביאו את בתי המשפט למסקנות שונות. בע"פ 5263/10 פלוני נ' מדינת ישראל (31.7.2012) אומר בית המשפט:

כפי שעולה מדברינו עד כה, שני הצדדים תמכו יתדותיהם בפסקי דין רלוונטיים של בית משפט זה. ההשוואה למקרים אחרים שבהם הוטלו גזרי דין חייבת להיעשות בזירות. אין מדובר בהשוואה טכנית או בסכימת מקרים של פסיקה מקלה מזה ומקרים של פסיקה מחמירה מזה - בבחינת גובהה של איזו ערמה רב יותר. ההשוואה למקרים אחרים היא חשובה, אך אין טעם רב בהשוואה מדויקת של "גודל" הקבוצה שבה הושת מספר שנות מאסר זה או אחר, מאחר שכל עונש הוא תולדה של מכלול הנסיבות שעמדו באותו עניין בפני בית המשפט.

כך גם אנו נתבונן על פסקי הדין השונים, אולם נמקד מבטנו בנסיבות המיוחדות של המקרה שבפנינו ונתאים את מתחמי העונש לנסיבות אלו.

26. כאשר בוחנים את נסיבות המקרה הנוכחי יש לכלול, בגדר נסיבות ביצוען של העבירות, שיקולים כלליים ושיקולים פרטניים של כל אירוע. בין הנסיבות הכלליות האופפות את כל האירועים נציין את מערכות היחסים שנוצרו בין הנאשם למתלוננות ואת ניצולן על ידי הנאשם. הנאשם הוא אדם מבוגר שרקם קשרי ידידות עם נערות צעירות, כולן בנות פחות מ-18. הנערות ראו בנאשם כמעין "דוד" טוב העוזר ומסייע להן. הנאשם הרעיף על הנערות טובות הנאה שונות, החל מהסעה ברכבו, קניית אוכל וציוד לבתי הספר, אירוח בביתו ועוד, וכך קירב אותן אליו. משנוצר אמון בין הנאשם לנערות והן חשו נוח בקרבתו, ניצל הנאשם את תמימותן, את תחושת הביטחון שהש'ש' עליהן, וביצע את מעשיו הנלוזים לשם סיפוק יצריו המיניים.

הנאשם לא בחל לנקוט בדרכי פיתוי, תוך שהוא מבין כי הקרבה שנוצרה בינו לנערות ויחסן אליו, יקרו את חושיהן וימנעו מהן להתנגד לו ולמעשיו. הנאשם ניצל את היותן של הנערות השונות במצוקות אישיות ומשפחתיות, מצוקות שגרמו להן להתחבר עמו ולחוש במחיצתו ביטחון ורוגע. במקום לשמש לנערות מגן ומשענת, כפי שחשבו ורצו, ניצל את מצבן לסיפוק יצריו המיניים. לכל אלו יש לתת ביטוי בהערכת חומרת המעשים. התנהגות זו היא בבחינת "[...]ניצול לרעה של כוחו או מעמדו של הנאשם או של יחסיו עם נפגע העבירה", כאמור בסעיף 40ט(11) לחוק העונשין.

27. עוד יש להביא בחשבון את ריבוי הקורבנות וריבוי המעשים. הנאשם לא היסס לבצע את זממו גם כאשר היו עמו מספר נערות, בין ברכב ובין בביתו, תוך שהוא מדלג מאחת לרעותה כדי לספק את יצריו.

העובדה שחלק מהמתלוננות לא הבינו את חומרת המעשים, אינה צריכה להביא להקלה בעונש אלא להפך. מדובר בנערות צעירות שלא תמיד הבינו עד כמה מבקש הנאשם לנצלן ובתמימותן סברו אולי כי "כדאי לסבול מעט" על מנת ליהנות מטובות ההנאה שהרעיף עליהן הנאשם. גזר הדין צריך לסמן קו ברור בגבול שבין המותר לאסור ביחסיו של אדם מבוגר עם קטינות ולהדגיש כי יחסי קרבה בין הנאשם לקורבנותיו, ושתיקתן אל נוכח מעשיו, אינם יכולים להצדיק מעשים כה נפשעים מצדו. בתי המשפט שנו וחזרו שוב ושוב על חובתו של בית המשפט להגן על הקטינים, גם אם אלו אינם מבינים את חומרת המעשים. כך בע"פ 6882/14 פלוני נ' מדינת ישראל (11.11.2015) אומר בית המשפט (פיסקה 17):

חומרה יתרה נודעת לעבירות מין המבוצעות בקטינים, המתאפיינות בניצול פערי הכוחות האינהרנטיים בין קטין לבגיר ובניצול תמימותו הטבעית של הקטין לסיפוק יצריו של הפוגע. אף הנזקים הנגרמים מעבירות אלו נוטים להיות חמורים יותר, משום שהן פוגעות בנפשו של הקטין בשלב בו טרם התגבשה אישיותו באופן סופי, ומותירות בו צלקות עמוקות [...]. על כן, הכלל הנוהג בפסיקת בית משפט זה הוא כי במקרים של עבירות מין בקטינים יש להעביר "מסר ברור וחד-משמעי כי הנוטלים לעצמם חירות לפגוע בקטינים צפויים לעונשים כבדים ומשמעותיים" [...].

28. עוד נבהיר, כי גם העובדה שחלק מהנערות שבו להיפגש עם הנאשם לאחר המעשים ושובו לביתו אינה מקרה את חומרת המעשים. לצערנו התנהגות כזו מצדם של קורבנות מין, ובמיוחד מצדן של קטינות המוכנות להקריב עצמן למען תשומת לב ויחס חם מוכרת וחוזרת במקרים רבים. אין בכך משום שיקול לקולא אלא לחומרה, שהרי מצופה כי

הנאשם, שהוא אדם בוגר ומנוסה, ימנע מלנצל את הבלבול וחוסר ההבנה של קורבנותיו, לביצוע מעשי העבירה החמורים (ראו פסקה 190 להכרעת הדין). בע"פ 5676/10 שונים נ' מדינת ישראל (23.8.2012) נאמר:

טענותיו של המערער לפיהן ל' לא התנגדה למעשיו, ולפיהן העובדה ש"איפש' ש" לו לשוב ולבצע את המעשים מעידה כי מעשיו של המערער לא הכאיבו לה, מוטב היה להן שלא נטענו. קורבנות תקיפה מינית מתקשים פעמים רבות להתנגד למעשיו של התוקף אותם, והדברים נכונים ביתר שאת כאשר מדובר בתוקף המבוגר מהם ונמצא בעמדת כוח ביחס אליהם [ראו והשוו: ע"פ 5612/92 מדינת ישראל נ' בארי, פ"ד מח (1) 302, 336 (1993); ע"פ 3372/11 קצב נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 10.11.2011), בפסקה 135 לפסק דינה של השופטת (כתוארה אז) מ' נאור (להלן: עניין קצב)]. על אחת כמה וכמה שהדברים נכונים כאשר מדובר בילדה או בנערה צעירה מאוד החווה תקיפה מינית במסגרת מערכת משפחתית או מעין-משפחתית.

29. לבסוף נזכיר כי גם אם לא הובאו ראיות לגבי הנזק שנגרם לכל אחת מהמתלוננות וגם אם אין די באמור בתסקיר נפגעות העבירה ביחס לה' ולא', הרי שכבר נפסק כי לצורך הכרה בנזק הנגרם לקטינים שנפלו קרבן לעבירות מין:

"מספיקים ההגיון ונסיון החיים של האדם הרגיל ואין צורך בתעודות רפואיות כדי להוכיח זאת".

(ע"פ 308/79 וייס נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(2) 378, (1979), פסקה 4 לפסק דינו של השופט שמגר (כתארו אז); ע"פ 3897/03 פלונים נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 176, 182 (2003); ע"פ 6690/07 הנ"ל).

מתחמי הענישה

30. כמצוות המחוקק נבחן גם אנו את מתחמי הענישה בגין העבירות השונות, בשים לב לערכים המוגנים, למידת הפגיעה בהם, לעיקרון ההלימה ולנסיבות ביצוע העבירות. על הערכים שנפגעו בכל העבירות אין צורך להרחיב והם ידועים; עבירות מין, כל עבירות המין, פוגעות בכבודם של הקורבנות, פוגעות בזכותם על גופם, פוגעות באוטונומית הרצון של הקורבנות ופוגעות בשלמות גופם של הקורבנות. כאשר הפגיעה נעשית על ידי בן משפחה או אדם קרוב אחר, יש בביצוע העבירות גם משום פגיעה בערכי הכבוד בין קרובים, פגיעה בביטחון האישי ובקשר האישי הנרקם בין אנשים קרובים (ראו גם ע"פ 1605/13 הנ"ל).

31. באישומים הראשון והשני, הורשע הנאשם בביצוע עבירות מין חמורות בח', שעיקרן מעשים מגונים בכוח. בשלוש הזדמנויות ביצע הנאשם בח' עבירות מין חמורות, שכללו שימוש בכוח, הורדת מכנסיה ושפשוף איבר מינו באחוריה החשופים עד שהגיע לפורקנו. לאלו נוספו עבירות נוספות של הטרדה מינית, תקיפה והיזק בזדון. מדובר במעשים המצויים ברף החומרה הגבוהה שבין עבירות המעשה המגונה, עד כי הם נושקים ומתקרבים לעבירת ניסיון לאינוס. הנאשם ביצע את מעשיו למרות התנגדותה של ח' ולמרות בכייה, תוך שהוא מנצל את תמימותה ואת תלותה בו

לבצע את המעשים שוב ושוב.

המאשימה סבורה כי מתחם העונש ההולם למעשים אלו הוא בין 3 שנים ל-5 שנים. באי כוח הנאשם סבורים כי יש לקבוע רף ענישה נמוך בהרבה.

32. העונש הקבוע בדין לעבירה על פי סעיף 348(ג1) לחוק העונשין הוא 7 שנות מאסר. לפי סעיף 355 לא יפחת העונש המוטל בגין הרשעה מרבע מהעונש המרבי, כלומר 21 חודשים לכל עבירה. עם זאת, העונש המזערי כולל בחובו גם מאסר מותנה ואילו במתחם העונש ההולם בוחנים אנו רק את תקופת המאסר בפועל.

דומה כי בשל ריבוי המעשים, בשל הנסיבות הכלליות שפורטו לעיל, יש לקבוע כי מתחם העונש ההולם, בנסיבות המקרה, הוא כמוצע על ידי המאשימה, כלומר בין 3 שנות מאסר בפועל ל-5 שנות מאסר בפועל (השוו לע"פ 5001/15 פלוני נ' מדינת ישראל (24.7.2016); ע"פ 2386/16 חכים נ' מדינת ישראל (30.5.2016); ע"פ 6802/14 פלוני נ' מדינת ישראל (6.1.2015)).

33. באישום השלישי הורשע הנאשם בעבירות כלפי ש.ש', שכללו ליטוף רגלה בקרבת איבר המין במהלך הנסיעה ברכב, ניסיון לפשוט את מכנסיה, החדרת היד לתוך המכנסיים וחיבוקים בעלי אופן מיני. לכל אלו יקבע מתחם עונש כולל, שכן מוסכם לראותם כאירוע אחד. המאשימה מבקשת לקבוע את המתחם בין 24 חודשי מאסר בפועל לבין 48 חודשי מאסר.

ליטוף הרגל באזור הירך ובקרבת איבר המין אינו מעשה חמור כמו החדרת היד בכוח אל תוך מכנסיה של ש.ש'. כך גם לגבי החיבוקים. עם זאת בהסתכלות כוללת על מכלול המעשים, בשים לב לנסיבות הכלליות שפורטו לעיל, נראה לי לקבוע את מתחם העונש ההולם בין מאסר בפועל למשך 18 חודשים למאסר של 48 חודשים (ראו ע"פ 3196/16 טספאנס נ' מדינת ישראל (21.12.2016); ע"פ 7633/11 דניאל נ' מדינת ישראל (20.5.2012)).

34. באישום הרביעי הורשע הנאשם בעבירות שבוצעו בד' וכללו ליטוף רגלה בקרבת איבר המין ונשיקה בכוח. המאשימה מבקשת לקבוע כי מתחם העונש ההולם יהיה בין 12 חודשים ל-36 חודשים.

כפי שצינו לעיל, מעשי הליטוף ברגל אינם ברף חומרה גבוה וגם הנשיקה בכוח אינה דומה למעשים המגונים שבוצעו בכוח בח'. על כן, ובשים לב לשיקולים הכלליים, יקבע מתחם העונש ההולם בין 6 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל.

35. באישום החמישי הורשע הנאשם בביצוע עבירות בה'. בגדרן של נסיבות העבירה צריך לשוב ולהזכיר את הקשרים המיוחדים שנרקמו בין הנאשם לבין ה' וא'. הנאשם היה בן בית במשפחתן, סייע להן ולאמן, הגיע לארוחות

משפחתיות, עזר בקניות וכדומה. אף שהנאשם לא היה בן משפחה, ראו בו ה' וא', ככזה. מידת האמון שנתנו בו, הביטחון שחשו בקרבתו, היו כמו אל דוד אוהב ולא כאל אדם זר. ניצול האמון בנסיבות שכאלו, מחייב יחס מחמיר למעשיו של הנאשם, גם אם רוב המעשים היו ברף הנמוך, יחסית, של עבירות המעשה המגונה.

36. נזכיר עוד כי הנאשם פיתה את ה' להיכנס עמו לחדר השינה על מנת לבצע בה את זממו. הנאשם החל לעסות את ה' ואחז בה בכוח רק תושייתה והתנגדותה הנחרצת מנעו ממנו להמשיך בזממו ולבצע מעשים חמורים בהרבה. גם נסיבות אלו מצדיקות קביעת מתחם מחמיר.

המאשימה מבקשת לקבוע את מתחם העונש ההולם בנסיבות אלו בין מאסר בפועל ל-24 חודשים למאסר של 48 חודשים.

דומה כי בנסיבות המקרה ובשים לב לחומרת ההתנהגות, מתחם העונש ההולם הוא בין 18 חודשים ל-36 חודשי מאסר בפועל.

37. באישום השישי הורשע הנאשם בעבירות כלפי א' וכלפי א'.ר'. לגבי כל אחת מהן נכון לקבוע מתחם עונש נפרד, שכן מדובר בקורבנות נפרדים. למרות זאת מבקשת המאשימה לקבוע מתחם עונש אחד לכל המעשים שבהם הורשע הנאשם באישום השישי, הן בעבירות כלפי א' והן בעבירות כלפי א'.ר'.

למרות בקשת המאשימה ובשים לב לחומרת העבירות שבוצעו בא' ולכך שעסקינן בקורבנות שונים, אציע לקבוע שכן מדובר באירועים נפרדים ולקבוע מתחם ענישה נפרד.

38. הנאשם הורשע בביצוע מעשה אינוס בנסיבות מחמירות בא', עבירה לפי סעיף 345(ב)(1) ביחד עם סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, בעבירות של מעשה מגונה כלפי א' ובתקיפה סתם. העונש המרבי בעבירת האינוס הוא 20 שנות מאסר והעונש המזערי, לפי סעיף 355 לחוק, הוא על כן 5 שנות מאסר.

אינוס בנסיבות המקרה, דהיינו אינוס של קטינה שגילה פחות מ-16, שלא בהסכמתה החופשית, תוך ניצול יחסי הקרבה המיוחדים ותוך שימוש בכוח, מצדיקים ענישה חמורה.

על עבירת האינוס נאמר לא פעם כי היא מהעבירות החמורות והמכוערות ביותר בחוק העונשין. אינוס פוגע בכבוד של האשה, מחלל את גופה ומותיר בנפשה צלקות שילוו אותה כל חייה (ראו ע"פ 4890/01 הנ"ל; ע"פ 7066/04 שחאדה נ' מדינת ישראל (17.1.2005)).

כאשר בוחנים את נסיבות המקרה ומתוך הסתכלות על הענישה הנהוגה במקרים דומים, בשים לב לכך שבצד עבירת האינוס, הורשע הנאשם בעבירות נוספות של מעשים מגונים, תקיפה והיזק בזדון, נראה כי יש לקבוע את המתחם

בין 8 שנות מאסר בפועל ל-14 שנות מאסר (השוו ע"פ 5986/13 פלוני נ' מדינת ישראל (25.11.2014); ע"פ 4197/14 מדינת ישראל נ' פלוני (12.4.2015)).

39. הנאשם הורשע גם בביצוע מעשים מגונים בא'. ר' והטרדה מינית. בגין אלו יש לקבוע מתחם ענישה שנע בין 6 חודשי מאסר ל-18 חודשי מאסר.

40. כאשר בוחנים את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, אין מקום לסטות ממתחמי הענישה שפורטו. הנאשם לא מגלה כל סימנים כי רצונו בהליך שיקום וראינו כי למרות הרשעותיו הרבות לא היסס מלהמשיך במעשיו הנלוזים. הנאשם לא נטל אחריות וגם אם הביע חרטה על התנהגותו, זו לא כללה הודאה באחריות פלילית למעשיו או בפגיעה בקטינות המתלוננות. אשר על כן, אין מקום לסטות לקולא או לחומרה ממתחמי הענישה.

נציין גם כי הוצג בפנינו תסקיר קצין מבחן בעניינה של א', המעיד על הפגיעה הקשה בה ובמשפחה ועל צרכי הטיפול הנדרשים לה. גם אם נביא בחשבון את הערות הסנגורים על הפגמים בתסקיר, דומה שלא יכולה להיות מחלוקת כי מעשה אינוס כה קשה, שנעשה בכוח על ידי אדם מבוגר, אדם שהיה כבן משפחה, הותיר בנפשה של א' צלקות שטרם הגלידו.

41. נוסף כי יש לראות בחומרה רבה את העובדה כי לנאשם עבר פלילי עשיר. אמנם הנאשם הורשע בעיקר בביצוע עבירות רכוש, אולם גם בעבירות מין ויש לראות בחומרה את העובדה כי הנאשם, שהכיר את מערכת הענישה וידע את הצפוי לו, לא היסס וביצע את מעשיו מבלי כל חשש. לפיכך, ענישתו של הנאשם צריכה להיות ענישה מרתיעה, שתשלח לו, ולאחרים, מסר ברור על חומרת המעשים. בע"פ 6690/07 הנ"ל בפיסקה 6 נאמר:

חילול כבוד האדם של הקרבן, ניצול התמימות האמון, חוסר האונים ואי היכולת להתנגד באופן משמעותי שמאפיינים פעמים רבות קרבנות עבירה קטינים, ניצול החשש והפחד אצל רבים מהם מחשיפת המעשים, הצלקות הנפשיות העמוקות הנחרתות בנפשם, הפגיעה בתפקודם השוטף במסגרות החיים השונות, הזוגיות, החברתיות, האישיות ואחרות - כל אלה הם אך מקצת הטעמים לחומרתן היתרה של עבירות המין המבוצעות בקטינים. הגנה על שלומם של קטינים, על שלמות גופם ונפשם הינה אינטרס חברתי מוגן על ידי דיני העונשין. על העונש הנגזר במקרים שעניינם לשקף את ההגנה על כבודם, גופם ונפשם של קטינים וקטינות ולהרחיק מן הציבור את אלו מהם נשקף להם סיכון. על העונש לשקף את הסלידה מן המעשים, את הוקעתם, ולשלוח מסר מרתיע לעברייניו שיעניינו נידון ולציבור העבריינים בכוח.

סיכום העונשים

42. סעיף 40(ב) מורה כי אם הורשע נאשם בכמה עבירות המהוות אירועים נפרדים, על בית המשפט לקבוע

עמוד 15

מתחם עונש נפרד לכל עבירה ולאחר מכן על בית המשפט להחליט האם לקבוע עונש אחד כולל או לקבוע עונש נפרד לכל אירוע. במקרה אחרון זה עליו לקבוע גם את מידת החפיפה בין העונשים.

במקרה הנוכחי הורשע הנאשם בביצוע עבירות במספר אירועים נפרדים. עם זאת, קיימות זיקות רבות בין האירועים; כל האירועים אירעו בתקופת זמן קצרה יחסית; המתלוננות בכל קבוצה קשורות זו לזו וכולן יחדיו היו בקשר עם הנאשם; הערכים המוגנים אשר נפגעו על ידי הנאשם זהים בכל העבירות ומידת הפגיעה בערכים, במרבית העבירות, דומה; כל המתלוננות היו בנות גיל דומה ומידת הפגיעה במתלוננות, למעט א' וה', דומה. על כן אני סבור כי ניתן לקבוע עונש כולל לכל העבירות, תוך התייחסות נפרדת לסוגי העבירות בכל הנוגע להטלת מאסרים מותנים ולחיוב הנאשם בתשלום פיצויים למתלוננות.

לאור כל האמור, הגענו למסקנה כי יש להטיל על הנאשם עונש מאסר כולל של 15 שנות מאסר בפועל שיימנו מיום מעצרו. לצד עונש מאסר זה אציע להטיל על הנאשם מאסרים מותנים וחיוב בפיצויים.

43. לאחר שפירטנו את כל שיקולינו הגיעה העת לסיים את מלאכתנו ולגזור את דינו של הנאשם. לא נוכל לסיים מבלי להביע שאט נפש ממעשיו הנלוזים והנפשעים של הנאשם. הנאשם ניצל את תמימותן של הנערות, בגד באמון שנתנו בו ובמקום לשמש להן משענת תומכת, במקום לעודד ולסייע להן, ביצע בהן את זממו לשם סיפוק יצריו. במהלך הדיונים פגשנו את המתלוננות, שמענו את סיפוריהן; חלקן התקשו לספר את שאירע, חלקן התביישו לפרט את שעשה בהן הנאשם, חלקן בכו על דוכן העדים וחלקן אזרו אומץ ופירטו את כל שאירע להן. מעשי הנאשם הותירו בכולן צלקות שילוו אותן כל חייהן. חובתנו כבית המשפט להגן על המתלוננות, לשמור על כבודן, להחזיר למתלוננות את הביטחון והאמון בסובבים אותן, לשלוח מסר לקרבנות עבירות המין לבל יירתעו מלהתלונן ולהטיל על הנאשם עונש שיבטא את החומרה במעשיו ויבהיר לו ולציבור כי מי שפוגע כך בקורבנות תמימים צפוי להיענש על פי חומרת הדין.

44. אשר על כן אנו גוזרים על הנאשם את העונשים כדלקמן:

א. מאסר בפועל למשך 15 שנים שיימנו מיום מעצרו, 15.2.2015.

ב. מאסר על תנאי של 36 חודשים והתנאי הוא שלא יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו על כל עבירה מסוג פשע על פי פרק י' סימן ה' לחוק העונשין.

ג. מאסר על תנאי של 18 חודשים והתנאי הוא שלא יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו על עבירה מסוג עוון לפי פרק י' סימן ה' לחוק העונשין.

ד. אנו מחייבים את הנאשם לשלם למתלוננות פיצויים כדלקמן:

(1) למתלוננת א' ב' פיצוי בסך של 75,000 ₪.

(2) למתלוננת ח' פיצוי בסך של 20,000 ₪.

(3) לכל אחת מהמתלוננות הנוספות- ה' ב', ש.ש', ד' וא' ר', פיצוי בסך של 10,000 ₪.

הפיצויים ישולמו ב- 12 תשלומים חודשיים החל מיום 1.5.17 ויופקדו בקופת בית המשפט עבור המתלוננות. המאשימה תמסור למזכירות בית המשפט עד ליום 1.5.17 את פרטי חשבונה של כל מתלוננת.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום.

ניתן והודע היום ט"ז אדר תשע"ז, 14/03/2017 במעמד הנוכחים.

תמר ש' נתנאל, שופטת

אמיר טובי, שופט

**רון סוקול, שופט
אב"ד**